

John Beringen

KERSTVERHAAL 2004

I : Woensdag, 23 december 1953

Het was even na vijf uur in de middag. De tienjarige Wim zat met rode oortjes te luisteren naar het kinderuurtje van de VARA waarin het tweede deel van het hoorspel „*De jacht op het koperen kanon*” ten gehore werd gebracht. En spannend was het... alleen... de luidspreker had af en toe een kraakje gegeven. Nu gebeurde dat wel vaker, maar nu werd het ineens wel héél erg. Totdat...

„HEI!”

Verschrikt kwam moeder, die in de keuken aardappels had zitten schillen, de kamer binnenstappen.

„Wat IS er?”

„De radio houdt ermee op,” verklaarde Wim terwijl hij half boos, half verdrietig op het toestel wees. Meteen klopte hij voorzichtig op de houten kast in de hoop dat het apparaat zich zou bedenken en alsnog zou gaan spelen.

„Doe dat maar niet,” zei moeder. „Straks gaat-ie nog verder stuk. Vader zal hem morgen wel even wegbrengen en dan kunnen we wel zo lang een ander toestel te leen krijgen.”

„Ja, maar nu mis ik het hoorspel,” mompelde Wim teleurgesteld.

„Ach, ja. Natuurlijk.”

Moeder dacht een moment na.

„Weet je wat je doet?” zei ze tenslotte, „loop even snel naar de burens en vraag vriendelijk of je daar mag luisteren.”

Dát was een goed idee. Meteen rende Wim de kamer uit.

„Wel je voeten vegen, hoor!” riep moeder hem nog na.

„Doe ik,” klonk het gehaast uit de gang.

Wim gunde zich geen tijd om het tuinpad af te lopen maar sprong over de lage heg die de twee kleine tuintjes van elkaar scheidde. Met drie stappen was hij bij de voordeur om meteen flink aan de bel te trekken.

„Kom nou, kom nou,” bromde hij ongeduldig.

Er kwam echter niemand om de deur open te doen. Tegen beter weten in, trok hij nogmaals aan de bel en wachtte nog even. Nee, de burens waren er niet. Sip draaide hij zich om en liep weg. Dit keer had hij echter alle tijd om netjes het pad af te lopen en via zijn eigen tuinpad weer naar binnen te gaan. Dat was sneu! Ja, hij had vriendjes die, zoals hij wist, allemaal naar het hoorspel luisterden en hem dus haarfijn zouden kunnen vertellen wat hij gemist had, maar toch... Hij luisterde liever zèlf in plaats van het naverteld te horen. Maar, ja... er was niets aan te doen. Even overwoog hij om de fiets te pakken en snel naar een vriendje te fietsen dat drie straten verderop woonde. Ach nee... voordat hij daar was, zou het programma waarschijnlijk al bijna afgelopen zijn. Wat een pech!

„Had die radio nou niet een kwartiertje later kapot kunnen gaan?” dacht hij bitter.

Op de avond van de volgende dag, toen hij al in bed lag, was hij nog steeds een beetje bedrukt. Vader had de radio weggebracht en inderdaad tijdelijk een ander toestel gekregen. „Nou, ja,” dacht Wim bij zichzelf, „mocht de radio over een week nog niet klaar zijn, dan kan ik in ieder geval tòch het derde deel beluisteren.” Gerustgesteld door deze gedachte, viel hij uiteindelijk in slaap.

II : De Kerstnacht

Wim werd wakker omdat er een koude tocht door zijn kamertje woei. Hij knipte het lampje naast zijn bed aan om vervolgens te zien hoe de Kerstman door het slaapkamerraam naar binnenstapte.

„Hè?” sprak hij nog half-slaperig.

„Ja jongen, schrik maar niet,” sprak de Kerstman. „Ik ben het; en ik heb wat leuks voor je.”

Wim was nu klaarwakker. Verbaasd ging hij rechtop zitten in bed.

De Kerstman deponeerde een grote zak op de vloer en deed het raam weer dicht.

„Het was een heel geklauter,” zei hij. „Ik moest eerst op de regenton klimmen om vervolgens op het dak van jullie bijkeuken te komen, maar het is gelukt, zoals je ziet. Maar laat ik eerst even iets te voorschijn halen.”

Hij graaide in de zak om er een vreemde machine uit te vissen.

„Wat is dat?” vroeg Wim.

„Een bandrecorder. Daarmee kun je geluid opnemen en afspelen. Heb je hier ergens een stopcontact?”

„Ja, daar in de hoek.”

„Mooi zo.” De Kerstman stopte de stekker er in en zette het apparaat aan. Wim zag hoe een paar lampjes gingen gloeien.

„Hij moet eerst even warm worden,” mompelde de Kerstman terwijl hij aan een paar knopjes draaide. „Ik kan hem alleen niet te hard zetten, anders worden je ouders wakker en is het verhaal meteen afgelopen.”

„WELK verhaal?”

„Nou, dit verhaal... waar we allebei in meespelen.”

Wim had nog wat willen vragen, maar de Kerstman gebaarde dat hij stil moest zijn. Hij drukte op een knop. Langzaam werd het geluid sterker. Tot zijn grote verbazing hoorde Wim hoe het hoorspel op gang kwam, dat woensdagmiddag zo abrupt was afgebroken.

Twintig minuten later zette de Kerstman de bandrecorder weer uit.

„Nou, jongen... je weet nu tenminste weer wat er allemaal gebeurd is.”

„Ja,” reageerde Wim ademloos.

De Kerstman had de stekker uit het stopcontact gehaald en was bezig om de machine weer in de zak te doen. „Deze moet ik weer meenemen,” sprak hij, „want ik mocht hem tijdens de Kerst lenen van Ome Keesje en dan moet ik hem natuurlijk wel weer teruggeven.”

Voordat Wim kon vragen wie dat dan wel was, had de Kerstman iets anders uit de zak gehaald.

„Ik heb nog wel een cadeautje voor je. Alsjeblieft.”

„Dank u wel.”

Het bleek een boek te zijn met een prachtige stofomslag.

„*Kabaal om een varkensleren koffer*” stond er op.

„Goh...” Hij keek weer op en zag hoe de Kerstman bezig was om uit het raam te stappen.

„Vrolijk Kerstfeest, jongen.”

„Ja, dank u wel.”

Twee tellen later was het raam weer gesloten. Verbaasd keek Wim naar het boek. Dat was het bewijs dat het allemaal echt gebeurd was. Ineens sprong hij uit bed en tuurde door het raam naar buiten. Het sneeuwde. Hij zag hoe de Kerstman terugliep naar de arreslee die hij op het veldje achter het huis had geparkeerd. Toen hij zijn rendieren aanspoorde om in beweging te komen, zwaaide hij nog even kort. Wim zwaaide terug en bleef kijken totdat de slee uit het gezicht was verdwenen. Met het boek nog steeds in de hand, stapte hij weer in bed. Eigenlijk had hij het meteen al willen lezen, maar hij merkte dat hij daar toch te moe voor was. „Morgen dan maar,” dacht hij. Na nog één keer de mooie omslag bekeken te hebben, legde hij het voorzichtig op het kleine tafeltje naast zijn bed en knipte het lampje uit. Twee minuten later was hij verzonken in een diepe slaap.

III : Eerste Kerstdag

„Wim, hoogste tijd. Kom je beneden?” klonk het vanuit de gang.

„Ja, moeder.”

Wim stond op, bekeek nog even zijn nieuwe aanwinst en ging naar de badkamer om zich te wassen. Vijf minuten later liep hij opgefrist en aangekleed de trap af. Zijn ouders namen net plaats aan de ontbijttafel.

„Ga, maar zitten,” zei zijn moeder. „Ik heb net thee voor je ingeschonken. Wat heb je daar?”

Ze wees naar het boek.

„Dat heb ik vannacht van de Kerstman gekregen.”

Met een brede glimlach hield hij het omhoog.

„Wat leuk,” zei vader terwijl hij grinnikend naar moeder keek.

Dit laatste ontging Wim, want hij zat alweer aandachtig de omslag te bekijken.

Moeder schudde verbaasd het hoofd en wees zonder wat te zeggen van vader naar het boek. Haar lippen vormden het woord

„Jij?”

Dit keer was het vaders beurt om verbaasd te kijken. Hij schudde ontkennend het hoofd en wendde zich tot Wim:

„Van de Kerstman gekregen, zei je?”

Wim keek op:

„Ja... en hij had ook een machine bij zich waar twee schotels op zaten met een lint en waar geluid uit kwam.”

„Bedoel je een bandrecorder?” vroeg vader.

„Ja, precies; dat was het. De Kerstman had hem geleend van Ome Keesje. En toen heb ik toch nog de naar de rest van het hoorspel kunnen luisteren.”

„OME KEESJE?” riep vader uit.

„Ja,” antwoordde Wim. „Kent u hem?”

„Nou, kènnen... ik weet wie het is. In werkelijkheid heet hij Willem van Cappellen en hij is de regisseur van die hoorspelen waar jij zo graag naar luistert.”

„O, dan begrijp ik het.”

„Jaajaa,” mompelde vader onzeker. Verbaasd door het vreemde verhaal keek hij naar het boek dat hij niet kende en waar moeder ook niets vanaf wist.

„Mag ik ook eens kijken?” vroeg hij tenslotte.

„Ja, hoor.”

Vader pakte het aan, opende het en zag op de allereerste bladzijde een paar krabbels staan. Met onvaste stem begon hij deze voor te lezen:

„25 december 1953 - voor de kleine Wim... als troost omdat hij het hoorspel niet kon afluisteren - Willy van der Heide.”

Hij keek op van het boek en keek Wim verwonderd aan.

„Nou, dat klopt toch?” reageerde deze. „Of eigenlijk ook weer niet, want ik heb het vannacht wèl gehoord.”

Ineens vervaagde het hele beeld. Het merkwaardige tafereel maakte plaats voor een wat rommelige werkkamer.

„WAT een RARE droom!” was het eerste wat de schrijver zei. Hij wreef de slaap uit de ogen en zette zijn bril op. Inmiddels was hij overeind gekomen en liep naar zijn werktafel alwaar de zware Adler-schrijfmachine stond.

„Dit moet ik meteen opschrijven,” bromde hij terwijl hij plaatsnam. Hij dacht enige ogenblikken na over hoe hij precies zou beginnen, onderwijl wat aan zijn machtige snor frunnikend.

„Ah.” Hij wist het al. Fanatiek draaide hij een nieuw vel papier in de machine en begon in rap tempo te typen. Na twee zinnen stopte hij echter. Een beetje gepikeerd keek hij naar een deels voltooid manuscript dat op de hoek van de tafel lag en waarmee hij hoognodig aan de gang moest.

„Jaa... DAAR is haast bij, want dat MOET volgende week klaar zijn!”

Heel even twijfelde hij. Ineens rukte hij het papier uit de machine om het vervolgens tot een prop ineen te frommelen en met een sierlijke boog in de prullenbak te deponeren.

„Wat zit ik toch ook MOEILIJK te doen?” schaterlachte hij.

„Hahaha! Die Wim moet het later maar aan zijn kleine broertje vertellen... dan schrijft DIE het wel op.”

Nog steeds lachend ging hij naar de keuken om een flinke pot thee te zetten.

En gelukkig hééft Wim het dus inderdaad aan zijn kleine broertje verteld...

Vrolijk Kerstfeest!

J.B.